

Vergaderjaar 1984–1985

18 683

Nadere wijziging van de Wet Werkloosheidsvoorziening (invoering gelijke uitkeringsrechten voor mannen en vrouwen)

Nr. 20

BRIEF VAN DE STAATSSECRETARIS VAN SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID

Aan de voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

's-Gravenhage, 20 december 1984

Tijdens het debat met uw Kamer op 19 december jl. over onze brief van 18 december jl. over de gelijke behandeling in de WWV werd door mevrouw Dales c.s. een motie ingediend.

In deze motie wordt de regering verzocht onverwijld aan de gemeentebesturen als meest gewenste handelwijze aan te raden om WWV-aanvragen waarbij een beoordeling op grond van artikel 13, eerste lid, onder 1, aan de orde is, in te nemen en een beslissing daarover op te schorten totdat het door de regering aangekondigde wetsvoorstel wet zal zijn geworden, dan wel langs andere weg duidelijkheid zal zijn verschaft.

Deze motie werd door mij ontraden. Uw Kamer verzocht vervolgens om voor de stemming over de tijdens dat debat ingediende moties een nadere schriftelijke motivering daarvan aan te geven.

Naar aanleiding hiervan deel ik u mede namens staatssecretaris Kappeyne van de Coppello het volgende mee.

Vooropgesteld zij, dat wij het uit oogpunt van rechtszekerheid geboden achten dat een gemeentebestuur zo spoedig mogelijk een beslissing neemt over een aanvraag om WWV-uitkering. De motie leidt tot het tegendeel; zij houdt immers in dat in alle gevallen waarin artikel 13, eerste lid, onder 1, in het geding is – dit betreft *alle* gehuwde vrouwen die een WWV-uitkering aanvragen – het gemeentebestuur te laten wachten met het nemen van een beslissing over het recht op uitkering.

In die gevallen waarin een gehuwde vrouw wel aan de kostwinnerseis voldoet, achten wij dit ongewenst, daar een dergelijke handelwijze van een gemeente ertoe zou kunnen leiden, dat betrokkene langer dan thans verstoken blijft van een WWV-uitkering. Dit brengt rechtsongelijkheid met zich ten opzichte van andere WWV-aanvragers. In die gevallen, waarin een gehuwde vrouw niet voldoet aan de kostwinnerseis achten wij dit eveneens ongewenst omdat het opschorten van de beslissing voor betrokkene een periode van onzekerheid tot gevolg kan hebben. Het houdt betrokkene daarnaast in ieder geval voorlopig af van zijn wettelijke mogelijkheden bezwaar te maken tegen een beslissing en beroep in te stellen bij de rechter. Toegegeven kan worden dat in laatstgenoemde situatie de gemeente

onnodig zou worden belast, indien de nieuwe wetgeving met terugwerkende kracht in werking zou treden.

Afweging van de voor- en nadelen heeft ons tot de slotsom gebracht dat het ongewenst is de gemeentebesturen aan te bevelen in die gevallen waarin de beoordeling van artikel 13, eerste lid, onder 1, aan de orde is, een beslissing over het recht op WWV-uitkering aan te houden. Slechts indien het gemeentebestuur, na een toetsing van een WWV-aanvraag aan de in de wet en het ministerieel besluit neergelegde kostwinnerseis, tot het oordeel is gekomen dat aan die eis niet wordt voldaan en indien betrokkene heeft laten blijken geen bezwaar te hebben tegen het opschorten van de beslissing over het recht op WWV-uitkering, ontmoet een dergelijke opschorting bij ons geen bezwaar.

Naar ons oordeel zijn de gemeentebesturen ten volle in staat in de periode tot de totstandkoming van de nieuwe wetgeving te beoordelen wat in die periode mogelijk en verantwoord is. Wij achten het dan ook niet nodig in deze in te grijpen in de gemeentelijke beleidsvrijheid door de gemeentebesturen in de geschetste richting – op zich voor de gemeentebesturen niet bindende – aanbevelingen te doen.

Om deze redenen menen wij ook bij een beperktere uitleg van de motie als door ons hiervoor genoemd, deze te moeten ontraden.

De Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
L. de Graaf